
Kawa 9

Děkuji starému Kawovi za to, že se stal prapříčinou událostí, o nichž v této knize vyprávím.

Děkuji za možnost ztvárnit postavy románu prezidentům a nejvyšším představitelům svých zemí Abrahamu Lincolnovi, Alžbětě II., Johnu Fitzgeraldovi Kennedymu, Georgi Walkerovi Bushovi, Klementu Gottwaldovi, Nicolasi Sarkozymu, Václavu Klausovi, Miloši Zemanovi, Vladimíru Iljiči Uljanovovi (Leninovi), Josifu Vissarionoviči Džugašvilimu (Stalinovi), Sergeji Nikitiči Chruščovovi, Mao Ce-tungovi, Leonidu Iljiči Brežněvovi, Comandante en Jefe Primer Secretario del Partido y Presidente de los Consejos de Estado y de Ministros de la República de Cuba (Fidelu Castrovi Ruz).

Dále děkuji Technickým službám města Vsetína za to, že na moji osobní žádost odjeli jejich pracovníci čistit jinou ulici, když mne rušili při korekturách knihy.

Mé poděkování zaslouží také Mistr Kchung (Konfucius), Siddhártha Gautama (Buddha Šákjamuni), Ježíš Nazaretský (Kristus), Rajneesh Chandra Mohan Jain (Osho), Bedřich Engels, Karel Marx a Leonardo da Vinci, protože mne v mnohém při psaní knihy inspirovali.

OBSAH

DÍL PRVNÍ 11

JAK SE KAWA 9 DOSTAL Z PRALESA DO PŘÍSTAVU A OD
MATKY K OBCHODNÍKŮM S DĚTMI

•

DÍL DRUHÝ 31

JAK SE KAWA 9 DOSTAL Z AFRIKY DO AMERIKY A STAL SE
KEVINEM BUSHEM

DÍL TŘETÍ 57

JAK SE KEVIN BUSH UCHYTLIL U CIA
A STAL SE JEJÍM ŠPIČKOVĚ VYCVIČENÝM AGENTEM

•

DÍL ČTVRTÝ 108

JAK SE KEVIN BUSH PROMĚNIL V JANA KAVANA A JAK SE
DOSTAL Z AMERIKY DO PRAHY

•

DÍL PÁTÝ 247

JAK SE JAN KAVAN STAL V PRAZE MISTREM SVĚTA A UDĚLAL
Z VÁCLAVA KLAUSE A MILOŠE ŽEMANA SILNÉ OSOBNOSTI

DÍL ŠESTÝ 317

JAK HRÁLI BŮH S ĎÁBLEM ŠACHY,
JAK TO BYLO S LINCOLNEM A KENNEDYEM
A JAK SE STAL JAN KAVAN KUBÁNSKÝM VELVYSLANCEM
JUANEM GRAJILLOU

•

DÍL SEDMÝ 359

JAK SE JUAN GRAJILLA DOSTAL Z PRAHY
DO MOSKVY, JAK POSLAL GAGARINA
NA OBĚŽNOU DRÁHU A JAK VYJEDNÁVAL
SE ŠPIČKAMI KGB

•

DÍL OSMÝ 440

JAK SE JUAN GRAJILLA VRÁTIL Z MOSKVY
DO PRAHY, Z PRAHY DO NEW YORKU,
Z NEW YORKU DO PRAHA,
A JAK SE STAL ZPÁTKY KAWOU 9

DÍL PRVNÍ

Jak se Kawa 9 dostal z pralesa do přístavu a od matky k obchodníkům s dětmi

Kawa 9 se narodil ve smíšené rodině Křováků a somálských kočovníků, která někdy před sto padesáti lety přestala kočovat, a tak označení kočovníci už je poněkud vyčpělé.

Několik kočovných rodin se uprostřed afrického pralesa rozhodlo skoncovat s věčným rajzováním od ničeho k ničemu a vystavělo si malou vesničku.

Bůh, první programátor světa, byl jistě se společenským vývojem této malé části lidstva spokojen, protože domov má být pevný a stabilní, a takovým se pod hustými korunami stromů afrického pralesa pro tuto malou skupinku lidí stal.

Obyvatelé vesničky nikdy nestonali, v zásadě předcházeli nemocem tím, že umřeli. Proto ve vesničce nebylo lékařů, pouze pár léčitelů, kteří nevěděli o léčení skoro nic, ale dovedně svou neznalost maskovali tancem, ječením a písněmi (občas se některý lehce nemocný pacient vyléčil díky tomu, že se vyděsil, jiný z vyděšení skončil, v obou případech byla nemoc úspěšně potlačena).

Chýše, v nichž rodiny spávaly, byly uplácené z bláta i z trusu zvířat a vyztužené větvemi a travou, takže každý déšť představoval pro kruhovitě stavby se střechami z listů cosi jako generální úklid, po kterém bylo třeba vystavět vesnici znovu, protože jednotlivá stavení se díky přívalům vody roztekla a spojila s původní materií v jednu mazlavou prahmotu.

Naštěstí tu přšlo zhruba jednou za šest let, z čehož vyplývá perioda pravidelných generálních přestaveb, po nichž byla vesnice vždy nová (ne jako nová, ale opravdu nová).

Starý Kawa, který bydlel v jedné z největších chýší ve vesnici, považoval za hlavní otcovskou povinnost vůči svým dětem účastnit se při jejich početí. Děti měl v zásadě rád, zdálo se mu příjemné je dělat, jejich výživu a výchovu ovšem nechával plně na jejich matce, aby si úkoly rovnoměrně rozdělili.

Kawa 9 přišel na svět jako deváté dítě své matky a svého otce. Všichni jeho sourozenci se bez ohledu na pohlaví jmenovali Kawa a jejich rozlišovacím znakem bylo číslo za jménem.

Zmíněný Kawa měl ke jménu přidán rozlišovací znak devět, stejný znak měla i jedna z jeho starších sester, což vysvětlíme později.

Otce si malý Kawa moc neužil. Když byl ještě maličký, chodíval táta domů častěji. Přicházel zpravidla jednou za den, vyhnal z chýše všechny děti, za pět minut se najedl a zhruba deset minut si řešil s mámou nějaké mužské záležitosti, jak vždycky říkal při odchodu.

Dá se tedy říci, že byl doma v průměru patnáct minut denně a dětem se z toho času věnoval zhruba dvacet vteřin, když je vyhazoval z chýše.

Matka malého Kawy byla kdysi, když ještě rodila první děti, krásná žena. S každým dalším potomkem ale trochu odkvétala, a když se narodil Kawa 9, rozhodně jí nebylo možné označit za dívku v rozpuku, přestože jí bylo teprve dvacet pět let. Pravidelné plození potomka každý rok od dvanácti let věku nikomu na kráse nepřidá.

Svého manžela bezmezně obdivovala a ctíla. Byla pyšná i na jeho pravidelné návštěvy doma, jiné ženy jí mohly jenom závidět a také záviděly.

Považovala to, v čem vždycky manželovi po jeho příchodu domů (a po slupnutí večeře) ochotně vyhověla, za druh domácí práce, a radovala se, že se při tom mohla věnovat sama sobě, což jindy nemohla, protože musela žít smečku nenasytých a ukřičených harantů.

Nebyla příliš vzdělaná, přesněji řečeno ani netušila, co to vzdělání je, a tak jí nikdy nenapadlo, že děti se jí rodí jedno za druhým právě pro to, co s ní její muž při návštěvách doma prováděl.

Ani on to s určitostí nevěděl, jenom tušil, a tak populační smršť v rodině přímo úměrně kopírovala jejich nevědomost a činorodost.

Aniž to ti lidé plně chápali, kupa jejich dětí byla výsledkem tvořivé přírodní síly, kterou ochotně projevovali navenek i dovnitř.

Starý Kawa ovšem, aby nedošlo k mýlce, nebyl žádný primitiv a představoval pro vesničany to samé, co v rozvinutějších zemích představují pro občany celé instituce nazývané akademie věd nebo univerzitní vědecká centra.

Jak se do takové pozice (samozřejmě ve vesnickém rozměru v pralese) otec malého Kawy 9 dostal? Jednoduše.

Nikdo neví, kde se ta závislost v otci vzala, ale byla tu. Propadl totiž sběratelské vášni, což bylo tady, pod neprostupnými korunami prastarých stromů uprostřed Afriky, cosi neslýchaného.

Vždycky se tu žilo ze dne na den, nikdo nic nehromadil, a kromě chýše (jejíž existence byla dočasná v závislosti na počasí) také nic nevlastnil.

Otec, tedy starý Kawa, sbíral hodiny a hodinky jakéhokoli druhu.

Nebylo to snadné, protože k nejbližším nalezištím hodin a hodinek to bylo velice daleko, muselo se pochodovat několik dnů neprostupnou džunglí.

To ovšem starého Kawu nemohlo odradit a vydával se na sběr hodinek bez ohledu na nebezpečí.

Občas přinesl domů náramkové hodinky i s rukou předchozího majitele, a to zejména v případech, kdy se mu nepodařilo rozluštit, jakým způsobem se rozepínalo to, co je drželo na ruce dotyčného.

Někdy dovlékl i velké nástěnné hodiny, když se mu podařilo objevit podivnou stavbu z kamene, která obvykle vypadala jako hranatá jeskyně. Dalo se do ní vlézt několika otvory a toho Kawa vždycky využil.

Tu a tam donesl do vesnice ze svých výprav i nějakou knihu. Knihy považoval pro život své vesnice za mimořádně důležité. Bezvadně hořely a představovaly moderní prostředek pro rychlé a bezpracné zakládání ohně.

Nikdo ve vesnici neuměl číst ani počítat, ani starý Kawa, ale kdesi při svých výpravách za hodinkami pochytil důležitou vědomost: Naučil se poznávat číslice od jedné do dvanácti. Pravda, na některých hodinkách bylo ještě pár dalších čísel, ale nic se nemá přehánět, usoudil, ještě by se mu mohla z hloubky dalšího poznání rozskočit hlava.

Dvanáct čísel mu pro normální život úplně stačilo, vždyť ostatní lidé ve vesnici neměli pro vyjádření čísla původně žádné přesnější slovo, zcela jim dostačovaly výrazy málo a moc.

Sčítat, odčítat, natož násobit či dělit, takové hlouposti nikdy nikdo nepotřeboval, pomyslí si, kdyby tušil, že nějaké sčítání, odčítání, násobení či dělení existuje.

Ve vesnici se otec Kawy 9 těšil neobyčejné vážnosti, a když donesl hodiny nebo hodinky, které dokonce šly a nahlas tikaly, vesničané se v ohromení a úctě klaněli.

Netušili, k čemu ty stroje jsou, ale bylo nad slunce jasnější, že bohové jimi obdarovali starého Kawu proto, že si jej vyvolili jako nejchytřejšího ze všech lidí na světě.

Starý Kawa možná ve skutečnosti neznamenal téměř nic, ale pro svoji vesnici představoval celý svět, v tom bylo jeho postavení neochvějně pevné.

Tvářil se, že mu obdiv ostatních nijak neimponuje (to slovo neznal, ale jeho význam ano), ale občas se jím vnitřně kochal a zažíval při tom pocity až opojné radosti a pýchy.

A teď už se blížíme k odhalení prvních důvodů, kvůli kterým se malý Kawa (který se později, když vyrostl, dostal až do Prahy) jmenoval celým jménem Kawa 9.

Otec totiž pokaždé, když matka rodila, vzal do ruky jedny preferované velké hodiny, které se natahovaly malým stříbrným klíčkem. Tím klíčkem těsně před porodem několikrát otočil a cosi uvnitř hodin hned začalo tikat.

Ale to nebylo všechno.

Bohové obdařili všechny hodiny a hodinky zázračnou schopností – když se na jejich ručičky díval, vůbec se nehýbaly. Když ale odvrátil zrak a podíval se na hodinky až po chvíli, ukazovaly ručičky na jinou číslici než před chvílí. Byl to božský úkaz, který smrtelník mohl jen stěží chápat. A Kawa moc bohů respektoval, takže se pochopit ani nesnažil.

Co mu ovšem bylo zpočátku divné, to byl především fakt, že ručičky na každých hodinách ukazovaly v dané chvíli jinak, prostě mířily na jiné číslice. Vysvětloval si to tak, že každé hodiny sestrojil jiný bůh. Proto k porodům své ženy bral výhradně pokaždé ty jedny hodiny, které šly správně a pokaždé stejně, aby byl pořádek.

Řídil se tedy vůlí jednoho určitého boha, kterého tím pádem považoval za rodinného ochránce, i když vůbec netušil, jak se ten bůh jmenuje a jak vypadá.

No ale k věci.